

дрост у нас не би му никога отказала своето гостоприемство, и да заживее като тях в охолност? Но... но тогава щеше ли да бжде той този Вазов, когото познаваме? Щяха ли неговите прости думи да имат тая сила, с която днес ни пленят, щяха ли песните му да звучат с искреността, с която сега ни упоаяват, неговите образи щяха ли да имат тази чистота, с която ни очаровават и ще очаровават през вековете?

Не. Вазов сжзнателно и несжзнателно, по едно естествено разположение на своята душа, отбягваше роскоша, отбягваше грижите за свое лично удобство и благо. И това е най-характерната чжрта на неговия дух. Инжк, в неговото сжрце не биха намерили място трепетите на няколко поколения, радостите и тжгите на цял народ. Инак, той не би бил нашия велик Вазов!

25.IX 1921.

Христо Бороина